

af Skibsføreren og Mandflabet, og derefter indføres Forhøringscontracten under Vaterfloutens Haand i Protocollen. I Forbindelse hermed foreslaaes at aflaffe nogle overflødige Gjenparter af Forhøringscontracten, som Lovforslaget fordreer. Naar der for hver enkelt Mand vedkommende i hans Contrabog indføres, hvad der af Contracten vedkommer ham, synes det ikke nødvendigt, at der udfærdiges en Gjenpart til Mandflabet i Forening; og da Skibsføreren kan forevise Contracten for Mønstringsbestyreren ved Udmonstringen, synes det et heller nødvendigt, at der for denne Embedsmand udfærdiges et Exemplar af Contracten, hvis Indhold ikke vedkommer ham, undtagen alene i den Henseende at han skal vide, hvorhen Reisen gaar. Udfærdigelsen af disse ikke nødvendige Gjenparter er nemlig ikke blot en Uleilighed for Vaterflouten, men gjør den hele Forretningsførelse omstændeligere og langsommere, hvilket under visse Omstændigheder kan være til stor Skade for Skibene, som ofte ikke kunne vente. Etgeledes foreslaaes det fremhævet, at Mandflabet ikke nødvendigvis skal kvittere i Contrabogen for Forstud paa Hyren, hvilket ofte vil spille Tiden til ingen Nytte, men kun at Skibsføreren, om han vil, kan forlange det.

Til § 4.

Ændringen er en Følge af, at Loven efter Udvalgets Forslag ikke skal indskrænkes til Kjøbenhavn.

Til § 5.

Den første Ændring sigter til at forhindre den Straf, som undertiden skal være bleven brugt, at Skibsføreren underhaanden udbetaler Mandflabet hele dets Tilgodehavende, inden Afregningen for Vaterflouten foregaaer, saaledes at Intet bliver at udbetale Mandflabet hos denne, hvoraf følger, at denne Embedsmand ikke har Noget at holde sig til for de i § 2 nævnte Afgifter. Den anden Ændring har kun til Hensigt at forhindre, at man skulde ansee Bombebesøgen i Kjøbenhavn for fortrinlig berettiget til de heromhandlede Bøder.

Til § 8.

Vaterfloutens Instrux af 30te Juni 1752 § 4 indeholdt en udtrykkelig Bestemmelse om, at han kunde kræve den executive Magts Bistand til at paagribe og bringe ombord Sømand, som unddroge sig for at indfinde sig paa det Skib, hvormed de havde ladet sig forhøre. Denne Bestemmelse anseer Udvalget det for rigtigst at optage i Loven, da der maaskee ellers kunde reises Tvivl, om Politiet fremdeles skulde være forpligtet til at yde Vaterflouten den heromhandlede Assistance; den almindelige Bestemmelse i Sædskilningsloven af 23de Februar 1866 § 4 giver nemlig kun Skibsføreren Ret til paa sit eget Ansvar at fordre sliq Hjælp.

Til § 9.

Paragraffen er af Udvalget omændret i Overensstemmelse med den i Forslag bragte Udvidelse af Vaterfloutinstitutionen til det hele Land. Der er derfor givet en Bestemmelse om, for hvem Regnskabet skal aflægges udenfor Kjøbenhavn. — Medens Forretningernes Omfang i Kjøbenhavn kræver, at Vaterflouten der maa have en fast Fuldmægtig, vil en saadan Fordring ikke kunne opstilles udenfor Kjøbenhavn, men det maa være tilstrækkeligt der at have en Bestemmelse, hvorefter en Mand i paa-kommende Tilfælde uden Ophold kan faaes constitueret til at udføre Vaterfloutforretningerne.

Til § 6.

Følge Udvalgets ofte omtalte Grundtanke, at udvide Vaterfloutinstitutionen til hele Landet, maa denne Paragraph et blot indeholde Regler om Tilsynet med og Ansættelsen af Vaterflout i Kjøbenhavn, men der maa gives de fornødne Regler om Forholdets Ordning udenfor Kjøbenhavn. Det er da for det Første foreslaaet, at en særlig Vaterflout i en Kjøbstad skal kunne ansættes, naar Byraadet hos Indenrigsministeren andrager paa, at denne Foranstaltning maa blive truffen. Hvor man ikke ønsker en særegen Vaterflout ansat, maa Vaterfloutforretningernes Udførelse paalægges de Mænd, der bestyre Mønstringsvæsenet. Tilsynet med de udenfor Kjøbenhavn ansatte Vaterflouter saavel som med de Functionærer, der uden at være ansatte som Vaterflouter udføre dennes